

CTITORIA BISERICII SF. IOACHIM ȘI ANA din SEATTLE

„Ajută-ne Doamne să-Ți temeluim Casă spre slava Ta și spre mântuirea noastră și a urmașilor noștri!”

Iubiți credincioși,

Una din vocațiile fundamentale ale poporului român este și cea de Ctitor de locașuri sfinte. Istoria, ca memorie colectivă a umanității, a consemnat faptul că românul în dragostea lui față de Biserica Mântuitorului Hristos, nu și-a limitat această vocație la granițele propriului său popor. Nu există nici

un loc în lumea creștin-ortodoxă, care să nu fi fost binecuvântat de generozitatea și dragostea unor ctitori români. Faptul că poporul român a supraviețuit încercărilor grele aduse de vremuri nefavorabile, de-a lungul istoriei, poate fi corelat cu chemarea lăuntrică a românului de a-și pune mai mult speranța în Dumnezeu decât în puterea lumii trecătoare. Identitatea noastră constă pe de o parte în legătură ontologică cu istoria poporului nostru, afirmată personal și, pe de altă parte, în păstrarea și transmiterea acestei legături generațiilor viitoare.

Undeva în adâncul sufletului lui, românul continuă să poarte cu el vocația înaintașilor lui. Astăzi întâlnești români pretutindeni în lume. Metropolita Seattle, în ultimii ani, este și ea una dintre destinațiile binecuvântate alese de români. Pentru mulți dintre dumneavoastră, cei care vă cunosc din jurul misiunii noastre închinată Sf. Părinți Ioachim și Ana, Biserica a rămas centrul vieții religioase, culturale și sociale. Ați înțeles că adevărata orientare în viața aceasta se găsește în învățătura Bisericii, exprimată, mai ales, în experiența liturgică. Totuși pentru a rămâne fidel Bisericii, în această lume atât de secularizată și confuză, este nevoie de discernământ spiritual, care presupune **MULT SACRIFICIU**. Lumea în care trăim ademenește, în mod subtil pe om, cu ispita iubirii de sine, sub toate formele ei. Nimeni nu poate lupta de unul singur și nu poate câștiga lupta cu forțele lumii acesteia. Succesul constă în împreună-lucrare.

Nu trebuie să vă reamintesc de cât de mare a fost dorința dumneavoastră de a avea un locaș de închinăciune. De la dumneavoastră m-am molipsit și eu cu același gând arzător. 2013 a fost un an al căutărilor și zăburii. După câteva încercări nereușite iată că acum a venit vremea să împlinim acest gând. Cei care ați participat la desele noastre întâlniri, sper eu că ați înțeles importanța acestei **ÎMPREUNĂ-LUCRĂRI** pe care o vom începe de acum.

Biserica din Magnolia pe care o cumpărăm este opțiunea perfectă care răspunde tuturor obiectivelor noastre: serviciu religios, activități social-culturale, școala românească și acomodatie pentru preot. Dacă ne uităm pe piața vânzărilor de biserici din Seattle vom vedea că nu există biserici mai ieftine de 1.3 milioane de dolari.

Vă vorbeam deseori despre noțiunea de ctitor. Nu există biserică fără ctitori, întrucât orice lăcaș de cult are la temelie dărnicia unor persoane sau a unei comunități. Ctitorul creator sau ziditor de valori împlinește în sine vocația primordială a omului, aceea de a fi asemenea cu Dumnezeu Creatorul. Dumnezeu a făcut cerul și pământul, iar apoi, prin Fiul Său Cel Veșnic devenit Om, a întemeiat Biserica, pentru a aduna pe oameni în iubirea Preasfintei Treimi. Omul sfințește pământul zidind pe el biserici sfinte, care leagă

pământul cu cerul. Când Dumnezeu cheamă pe cineva să zidească o biserică înseamnă că, în înțelepciunea Sa, l-a preferat și i-a oferit șansa să devină ctitor. Este o mare binecuvântare să fi chemat ca să împrumuți mâinile tale lui Dumnezeu, pentru ca El să zidească o biserică, o casă a prezenței și lucrării harului Preasfintei Treimi, pentru sfințirea și mântuirea oamenilor. La sfârșitul slujbei de sfințire a unei noi biserici ortodoxe se cântă: „Această Casă, Tatăl a zidit-o, această Casă, Fiul a întărit-o, această Casă, Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o, a sfințit-o și a sfințit sufletele noastre.” Deci, o biserică este zidită de Sfânta Treime, dar folosind mâinile și darurile credincioșilor harnici și darnici, evlavioși și generoși. Biserica prețuiește mult în rugăciunile ei pe cei ce, chiar în timpuri de criză economică, dăruiesc cu bucurie și inimă largă din agoniseala și din timpul lor pentru ridicarea unei biserici. Astfel, în rugăciunile Bisericii, ctitorii sunt numiți „fericiții și pururea pomeniții ctitori”, arătând că, deși au construit ziduri materiale, pamântesti și trecătoare, ei primesc daruri cerești netrecătoare și se bucură de o pomenire veșnică. Când nu

mai au pe nimeni care să-și aducă aminte de ei, numele lor de ctitori ramâne permanent ca mărturie a credinței, iubirii și jertfelniciei lor. Când nimeni din neamul lor nu mai trăiește pentru a spune ceva despre ei, rămâne mereu vie lumina ctitoriei lor, adică biserica zidită de ei. Pomenirea lor este veșnică pentru că Dumnezeu veșnic își aduce aminte în ceruri de cei care și-au adus aminte de El și L-au iubit în timpul vieții lor pamântești (cf. Matei 10, 32).

În mod practic însă darul acesta ne așează în aceeași statură cu mari ctitori ai neamului nostru precum Ștefan cel Mare și Sfânt sau Sf. Constantin Brâncoveanu. Există în ispita lumii în care trăim intenția ca acest dar al ctitoriei să fie condiționat de sume mari de bani făcând acest lucru accesibil numai oamenilor bogați. Dorința a \$50,000 sau mai mult fiind astfel de condiții. Eu nu sunt însă de acord și mulțumesc Bunului Dumnezeu că a dat gândul cel bun oamenilor din jurul bisericii

noastre și că nu am îngrădit și noi astfel posibilitatea tuturor de a participa la ctitoria bisericii noastre.

Îndrăznesc de aceea să vă rog să vă gândiți la șansa pe care o avem cu toții acum la cumpărarea acestei biserici. Știu că este un început de an și că poate mulți dintre noi nu avem multe fonduri disponibile dar este ușa pe care Hristos ne-o deschide. Noi trebuie însă să pășim.

Nu uitați că puteți face donații nu numai în numele dumneavoastră, ci și al copiilor, părinților sau celor trecuți la Domnul din familiile voastre. Dați din inimă, cu jertfă și cu dragoste pentru mântuirea dumneavoastră.

Părintele Constantin Galeriu, întrebat la cursurile de omiletică cum să ne raportăm la încercări și greutăți, răspundea, insistând... *cu jertfă*. Unii dintre noi ne așteptam să fie iubirea, și nu înțelegeam cum să raportăm greutatea și încercarea altora la jertfă. Tot dânsul o lămură apoi parcă cunoscând gândurile noastre spunând: *Jertfa, în substanta ei spirituală, este iubire. (...) Jertfa e și conștiință; este cunoașterea precisă a unui țel superior căruia mă devotez. Nu este oarbă, ci totdeauna este luminată de adevăr. (...) Jertfa este, de asemenea, libertate. (...) Jertfa, ca deschidere a noastră către Dumnezeu și către lume, ca autodăruire, este, în esență, expresia cea mai deplină a iubirii care ne definește ființa.*

Astfel vă îndemn să considerați această participare către parohia noastră *cu jertfă ca și expresie a iubirii*. Contribuțiile dumneavoastră să fie precum spunea Sf. Ioan Gură de Aur : *nu ca o cheltuială, ci ca un venit; nu ca o pierdere, ci ca un câștig, căci tu, prin ea, dobândești mai mult decât ai dat.*

Adunarea Generală a bisericii noastre care a aprobat această cumpărare, a recomandat ca o donație de minimum \$1000 să fie făcută pentru cei mici, părinți, cei trecuți la Domnul, sau de minimum \$5000 de familie până la sărbătoarea Paștilor 2014, ca să fie considerată ctitorie. Faceți însă după cuvântul Mântuitorului: "Dați și vi se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată și cu vârf, căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura." Luca, 6.38

Înainte de a încheia gândurile mele cu o pildă simplă din pateric, pentru că nu aș vrea numerele să încheie dorința mea de bine către mântuirea dumneavoastră, aș dori să mulțumesc tuturor celor care veți lasa toate deoparte și veți citi aceste rânduri.

În pateric se mărturisește așa:

Un tânăr era foarte supărat că nu are mai mulți bani, că nu-și poate cumpăra tot ce-și dorea. Se plimba trist pe stradă, neștiind cum să iasă din această situație. Dar, cum mergea el așa, s-a lovit deodată de cineva. Mare i-a fost mirarea să vadă că, din neatenție, a dat peste un om sărman, fără vedere. Încerca bietul om să se ajute cu un baston și să găsească drumul spre casă. Tânărul nostru l-a ajutat, conducându-l de braț.

Văzând cât sunt alții de necăjiți, tânărul nu s-a mai gândit, de atunci, decât la un lucru: cât de bogat este el. Nu avea bani pentru tot ce și-ar fi dorit, dar avea comoara cea mai mare din lume, pe care banii nu o pot cumpăra: sănătatea cu tot ce izvorăște din ea, putere de muncă, bucurie și voie bună. Acum își dădea seama că sunt oameni care au rămas ologi în urma unor accidente. Dar picioarele sale îl puteau duce oriunde. Alții au rămas orbi. El putea să vadă, însă, clipă de clipă, toate frumusețile din jurul său. Există și unii oameni care, din păcate, sunt orbi și ologi sufletește, pentru că sufletul lor s-a golit de bucurie, de speranță și dragoste. Aceștia sunt cu adevărat nefericiți.

Cu cât vei fi mai binevoitor, cu atât sufletul tău va avea mai multă liniște. Cel rău și zgârcit nu dă niciodată nimic, nici măcar un pahar cu apă sau un sfat, chiar dacă aceste lucruri nu l-ar costa nimic. Un astfel de om mai este cu ceva de folos celorlalți? Dacă ne vom uita în jurul nostru vom vedea că nimic nu trăiește doar pentru sine. Până și un copac obișnuit. Chiar dacă nu ne oferă fructe, ne dă cel puțin posibilitatea să ne odihnim un minut la umbra lui.

Orice biserică zidită este un locaș sfânt, "o poartă a Cerului" (Fac. 28,17) și o Casă a Domnului, care deși se făurește cu jertfe materiale, este în primul rând o opera a credinței. O astfel de lucrare a credinței dorim să înfaptuim și noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, aici în Seattle așa cum au reușit să realizeze frații noștri ortodocși români în multe comunități din America de Nord.

Loc al întâlnirii omului cu Dumnezeu și spațiu al comuniunii dintre oameni, fiecare biserică ortodoxă ne împărtășește harul jertfei de pe Cruce a Mântuitorului Hristos și ne amintește de jertfelnicia tuturor celor care având credință vie au contribuit, fiecare după putere, la construirea ei. Astfel, o biserică se zidește mai ales prin dragostea și osteneala credincioșilor, ale căror nume vor rămâne veșnic legate de acel sfânt lăcaș.

Dumnezeu să primească jertfa celor care doresc să devină ctitori ai Bisericii Ortodoxe Române închinată Sfinților Părinți Ioachim și Ana din Seattle!

Al dumneavoastră rugător către Hristos Domnul

Parintele Daniel Ene